

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 8. 2013, č. j. 30 A 79/2012 – 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce („stěžovatel“) proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, jímž bylo zastaveno řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl, že stěžovatelova žádost o osvobození od soudních poplatků byla zamítnuta usnesením zmíněného soudu ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 – 25. Téhož dne vydal krajský soud usnesení č. j. 30 A 79/2012 – 29, v němž opakovaně vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě sedmi dnů.

Opakované žádosti stěžovatele o prodloužení určené lhůty k zaplacení soudního poplatku krajský soud zamítl usneseními ze dne 15. 1. 2013, č. j. 30 A 79/2012 – 38, a ze dne 11. 2. 2013, č. j. 30 A 79/2012 – 43. Dne 27. 3. 2013 byl pod č. j. 2 As 20/2013 – 14 vydán rozsudek Nejvyššího správního soudu, jímž byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatele proti usnesení krajského soudu ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 – 25, o neosvobození stěžovatele od soudních poplatků.

Jelikož stěžovatel soudní poplatek nezaplatil, krajský soud jej opětovně vyzval k jeho zaplacení usnesením ze dne 17. 6. 2013, č. j. 30 A 79/2012 – 79. Dne 15. 7. 2013 krajský soud obdržel další stěžovatelovu žádost o osvobození od soudního poplatku.

Na základě těchto skutečností krajský soud dospěl k závěru, že soudní poplatek nebyl přes opakovanou výzvu zaplacen. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl poučen o důsledcích nezaplacení soudního poplatku, krajský soud řízení o žalobě zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti skutečnosti, které svým obsahem odpovídají důvodům dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že soud má rozhodnout o každé jeho žádosti, protože nejde o podání, které je možné přehlížet. Stěžovatel nedisponuje dostatkem peněžních prostředků, což krajský soud ví. Předloženým čestným prohlášením soud nedůvěřuje, byť tak v jiných řízeních činí. Dále také namítl, že soudy jeho jednání označují za zneužití práva, což je *„pitomost, s kterou nemůže být polemizováno, už jenom proto, že se soudy nesmí vyjadřovat v jazyce prydepe.“*

Stěžovatel také vysvětlil, co se myslí procesním rozhodnutím v právní teorii, namítl podjatost všech soudců Nejvyššího správního soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Protože stěžovatel v podané kasační stížnosti namítl podjatost všech soudců Nejvyššího správního soudu, předložil předseda senátu námitku podjatosti a vyjádření soudců uvedených v záhlaví tohoto usnesení předsedovi Nejvyššího správního soudu, aby určil senát, který o této námitce rozhodne. Usnesením ze dne 14. 11. 2013, č. j. Nao 49/2013 – 9, rozhodl Nejvyšší správní soud o tom, že soudci nejsou vyloučeni z projednávání věci vedené pod sp. zn. 9 As 103/2013.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud jen krátce zmiňuje, že v dané věci netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení stěžovatele advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem

pokračování

přezkumu je usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 – 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Dle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“): *„Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“*

Vzhledem k tomu, že stěžovatel nebyl v řízení před krajským soudem osvobozen od soudních poplatků, tížila jej poplatková povinnost. Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 3. 2013, č. j. 2 As 20/2013 – 14, kasační stížnost stěžovatele proti usnesení o neosvobození stěžovatele od soudního poplatku. Krajský soud poté zamítl i žádosti stěžovatele o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku.

Stěžovatel především zpochybňuje postup krajského soudu, který nerozhodl o jeho druhé žádosti o osvobození od soudního poplatku a řízení rovnou zastavil s tím, že o opakovaných žádostech není třeba samostatně rozhodovat, pokud neuvádí nové skutečnosti. Navíc krajský soud uvedl, že v některých případech by nutnost rozhodnout o každé žádosti vedla ke zbytečnému prodlužování řízení.

Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval, že o opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku v rámci jednoho řízení je soud povinen rozhodnout jen v případě, že tato žádost obsahuje nové, dříve neuplatněné skutečnosti, zejména došlo-li ke změně poměrů účastníka řízení (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 Ans 5/2008 – 65).

Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, že by ve své opakované žádosti o osvobození od soudního poplatku uvedl nové, dříve neuplatněné skutečnosti. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že se tak nestalo – stěžovatel ve své nové žádosti pouze odkázal na svá předchozí čestná prohlášení. Za takové situace krajský soud nemusel o opětovné žádosti stěžovatele samostatně rozhodnout.

Stěžovatel dále namítá, že nemá dostatek peněžních prostředků, což krajský soud ví. Tato námitka byla předmětem řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti neosvobození od soudního poplatku, a jak bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud neuznal tuto námitku ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2013, č. j. 2 As 20/2013 – 14, jaké důvodnou. Předmětem nynějšího řízení je kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení, nikoli usnesení o neosvobození od soudních poplatků. Námitky týkající se nedostatku peněžních prostředků stěžovatele se tak mívají s obsahem přezkoumávaného usnesení krajského soudu a Nejvyšší správní soud se jimi proto nezabýval.

Lze tedy uzavřít, že stěžovatele pro neosvobození od soudních poplatků tížila poplatková povinnost, soudní poplatek za žalobu však nezaplatil ani v určené lhůtě ani

později. Krajskému soudu tak nebylo možno nic vytknout, jestliže za dané situace řízení o žalobě zastavil.

V. Závěr

Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu